

НЕ БИЛО ПАПАГАЛЪ!

Една сутринь на улицата, дето живѣеха Плачкови, пискливъ гласъ изви и подкара игрива пѣсенъ : тамъ-тамъ-та-та-та... А когато млѣкна пѣсенъта, нѣщо изхриптѣ : кхяу! кхяу! Подирь малко се чу : „Хайде, кѣсметъ вади! За стари, за млади! Кой ще добрува, кой ще теглува! Хайде, кѣсметъ вади!“

Плачко, немитъ още, скокна и отърча на двора. Той прегази гжскитѣ, които изсѣскаха подире му, блѣсна вратнята и излѣзе на пжтя.

Посрѣдъ улицата, разкращенъ и загледалъ въ небето, стоеше човѣкъ. Преплешено презъ рамо, отпреде му висѣше голѣмо сандѣче. Съ едната си ржка човѣкътъ въртѣше дрѣжка, отстриани на сандѣчето. А сандѣчето свирѣше. Горе надъ това сандѣче бѣше закрепено друго, по малко сандѣченце. То бѣше пълно съ разноцвѣтни, сгънати билетчета. Надъ малкото пѣкъ сандѣченце, върху една препречена тояжка, Плачко съзрѣ чудна, невиждана птица. Клѣвката ѝ бѣше зелена, перата ѝ — желти, а опашката — червена. Тя се въртѣше насамъ-нататѣкъ и току повтаряше : кхяу! кхяу! па-па-галъ!

Около човѣкътъ съ сандѣчето бѣха се насѣбрали хора. Плачко се мушна между тѣхъ и изкочи право срещу пѣстрата птица. Въ туй време човѣкътъ подаде малкото сандѣченце и извика :

— Кати, хайде, вземи кѣсметъ! Вади... вади!...

Птицата се наведе и заразглежда сгънатитѣ билетчета. После извади едно съ човката си.

— Дай, дай! — подложи ржка човѣкътъ.

Птицата пусна билетчето въ ржката му и пакъ кресна : кхяу! па-па-галъ!

Хората се разсмѣха.

— Добре, Кати, много добре, — похвали я човѣкътъ, извади изъ джеба си кжсче захарь и каза : — Вземи!

Птицата протегна едина си кракъ, грабна захарьта и я затроши съ острата си човка.

— Брей, че ученъ папагалъ! обади се нѣкой.

Човѣкътъ пакъ пипна дрѣжката на голѣмото сандѣче. Латерната засвири нова, весела пѣсенъ.

— Кхяу! кхяу! па-па-галъ! — заобрѣща се птицата по тояжката.